

КОЙЧО

Какини Динини не сътиха, какъ се изтърколиха годинитѣ на Койчовото чиракуване въ Карлово.

Презъ днитѣ на чернитѣ мъки следъ смъртѣта на мъжа ѝ едничката радостъ на така Дина бѣха писъмцата, що ѝ пращаше Койчо. И най-мило ѝ бѣше, когато застъгаше да изпрати на Койча нѣщо армаганецъ. Тогава лицето ѝ се разведряваше, очитѣ ѝ се засмиваха. Всичко я радваше.

Койчо се учеше на бащиния си занаятъ при най-първия златаръ въ Карлово. Въ родния си градецъ не можа да намѣри мѣсто за чиракъ, защото тамошнитѣ златари искаха на своитѣ синове да предадатъ занаята си.

Като изкара чиракуването, Койчо си подоиде да види майка

си и сестритѣ си. Зарадваха се така Дина и момичетата. Ходиха и съседитѣ да го видятъ.

Все тѣй свитѣ и мълчаливѣ си бѣше Койчо, ала каквото каже, на мѣсто го казва. И занаята бѣше добре изпекълъ. Майсторѣтъ му бѣ го пазарилъ да остане още две години при него за калфа. Затова Койчо си замина пакъ за Карлово. Не се видѣ, какъ се изминаха и тия две години. И така Дина току взе да ги смѣта на месеци. Единъ день тя рече на съседката си:

— Още три месеца останаха, невѣсто Богданице. По Димитровденъ ще си дойде. Пише ни, че майсторѣтъ много го хвалѣлъ. Казвалъ, че ще надмине нашенскитѣ златари...

Следъ Богородица така Дина току захвана да трѣби и да чисти дюкяна. Момичетата взеха да го измазватъ. И кѣщата взеха да пречистятъ, и дворчето почнаха да разтрѣбватъ, и градинката занареждаха по-добре.

Най-после дойде и скѣпиятъ